

ven og diskriminationsloven, er danske arbejdsgivere lovgivningsmæssigt temmelig frit stillet m.h.t., hvilke betingelser de vil stille til deres ansatte. På nuværende tidspunkt finder jeg ikke, der er behov for at begrænse aftalefriheden på dette område, og jeg finder det helt misvisende i den forbindelse at tale om tvang. Tvang kan man tale om, når fx. lovgivningsmagten ensidigt og under trussel om sanktioner påbyder eller forbyder en bestemt adfærd. Det er derimod ikke tvang, hvis en privatperson opstiller nogle betingelser eller forudsætninger for at ville indgå en (ansættelses)aftale.

Spm. nr. S 2317

Til socialministeren (16/5 97) af:

Bendt Bendtsen (KF):

»Vil ministeren oplyse, hvorvidt det er økonomisk rimeligt, at der gælder de samme regler for store som for små kommuner, når det gælder reglerne om betalingskommuner i lov om social bistand, herunder hvorvidt det er økonomisk ansvarligt over for mindre kommuner, at disse uden indflydelse herpå kan blive pålagt ganske tunge økonomiske byrder?«

Begrundelse

I en konkret sag kræver en 14-årigs adfærd, at der er tilknyttet i alt 8 pædagoger til vedkommende. Den 14-årige er i øjeblikket på en institution i et andet amt end det, kommunen ligger i. Kommunen har meget store omkostninger forbundet med det store antal pædagoger, der er tilknyttet den 14-årige.

Svar (26/5 97)

Socialministeren (Karen Jespersen):

Alt andet lige må det vel siges, at de store kommuner har flere sociale problemer end de små kommuner, og dermed også større udgifter til de foranstaltninger, der sættes i værk for at afhjælpe disse problemer, end de små kommuner.

Jeg vil mene, at det er en sådan gennemsnitsbetragtning, der ligger bag det gældende system i bistandsloven, hvorefter der med hensyn til

finansieringsforpligtelse gælder de samme regler uanset kommunens befolkningsgrundlag. Jeg kan for mit vedkommende ikke være uenig i en betragtning som denne.

Jeg er klar over, at i en mindre kommune vil et meget ressourcekrævende tilfælde være mere synligt, og måske derfor også føles mere belastende for kommunens økonomi end i en større kommune. Men dette ændrer ikke ved det grundlæggende synspunkt, at kommunens ansvar for og forpligtelse til at hjælpe gælder over for de borgere, der nu engang befinder sig i kommunen.

Af spørgsmålets begrundelse fremgår det, at der er tale om et anbragt barn, og jeg må forstå på spørgsmålet sidste del, at der sigtes til et tilfælde, hvor den oprindelig anbringende kommune på grund af forældrenes flytning til en anden kommune ikke længere er handlekommune, men alene er betalingskommune.

Til dette spørgsmål om at fastholde anbringelseskommunen på den økonomiske forpligtelse uanset forældrenes flytning til en anden kommune, vil jeg henvise til, at denne regel grunder sig i et ønske om kontinuitet for det anbragte barn/den unge, forstået på den måde, at forældrenes mere eller mindre tilfældige flytninger ikke skal have indvirkning på de planer, der er lagt for barnets/den unges ophold uden for hjemmet. Ved at fastholde betalingsforpligtelsen hos den kommune, der har truffet den afgørende beslutning om at anbringe barnet/den unge uden for hjemmet, sikres, at en ny handlekommune ikke på baggrund af manglende kendskab til sagen reviderer planen primært ud fra snævre økonomiske hensyn eller hjemgiver barnet eller den unge primært ud fra økonomiske hensyn.

Spm. nr. S 2318

Til socialministeren (16/5 97) af:

Bendt Bendtsen (KF):

»Vil ministeren tage initiativ til, at der findes enten en refusionsordning for mindre kommuner, eller at staten opretter en særlig institution til en særligt afgrænset gruppe børn under 15 år med helt særlige problemer?«